



Arrest

nr. 138 311 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Bij beslissing van 12 mei 2014 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Die beslissing werd op 4 juni 2014 ter kennis gebracht.

Dat is de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen Indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoekers verwijzen eerst naar een openstaand medisch regularisatieverzoek op grond van art. 9 ter, dat ontvankelijk werd gezet, en, zolang de 9 ter aanvraag loopt, op een mogelijke schending van art. 3 EVRM gelet op de afwezigheid van afdoende (toegankelijke) medische zorgen voor de medische aandoeningen van verzoeker in zijn land van herkomst.

Dit argument kan op heden echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het bedoelde regularisatieverzoek inmiddels werd afgesloten met een ongegronde beslissing dd. 30.10.2013, betekend dd. 19.12.2013.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder het duurzame leven dat ze hier in België opgebouwd hebben, met tal van sociale en zakelijke relaties met Belgen, de toekomstperspectieven alhier, hun sociaal en economisch welzijn in de zin van art 8 EVRM, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, daar deze elementen de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken. De elementen van integratie behoren dan ook tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december , nr. 198.769) en worden derhalve in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

Betreffende het argument van de betrokkenen, met verwijzing naar de duur van hun verblijf in het Rijk, dat zij het " centrum van hun belangen in België hebben opgebouwd en dat zij één sociaal en economisch welzijn hebben opgericht in de zin van artikel 8 EVRM, dient enerzijds gezegd dat uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend is dat de integratie-elementen tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden en anderzijds dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mijnheer kwam naar eigen zeggen samen met zijn zoon op 23.11.2009 in België aan, terwijl zijn echtgenote hen op .31.05.2010 vervoegde. Ze verklaarden zich kandidaat vluchteling op de dag van aankomst. Hun beider asielpprocedure werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 07.09.2011 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen de subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van deze procedure - namelijk om en bij 1 jaar 9 maanden 15 dagen voor mijnheer en 1 jaar 3 maanden 7 dagen voor mevrouw - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het is correct te stellen dat de verzoekers op wettelijke wijze verbleven tot op heden, aanvankelijk in het kader van hun asielaanvraag en vervolgens in dat van hun 9 ter -, procedure, doch werden zij op geen enkel moment van hun verblijf in het Rijk gemachtigd tot verblijf. Inmiddels werd eveneens het regularisatie verzoek op basis van art 9 ter wegens medische redenen, afgesloten door een negatieve beslissing. De betrokkenen kunnen zich dus op geen enkel recht op verblijf in het Rijk beroepen als reden om hun aanvraag in België in te dienen. De duur van een regularisatieprocedure op grond van art. 9 ter vormt geen regularisatiecriterium. Het is tijdens dit precaire verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Zodoende pogen de betrokkenen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit langdurig precair verblijf onder attest van immatriculatie kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand. Daarnaast is het zo dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat ze geen toekomstperspectieven zouden hebben in het herkomstland. Hun zoon heeft het grootste deel van zijn leven doorgebracht in het herkomstland. De verzoekers menen dat een gedwongen terugkeer naar Rusland traumatisch zou zijn in dit stadium van integratie en dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken. Huidige beslissing houdt echter geen gedwongen terugkeer naar Rusland in, noch een terugleiding naar de grens.

Het is de betrokkenen na de afsluiting van hun asielpprocedure niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet aantonen dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeften en die van het gezin.

Wat het invoeren van art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele kerngezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Uit het dossier van de betrokkenen blijkt dat mijnheer nog een kind heeft (uit het traditionele huwelijk met zijn 1ste vrouw), [S.K.] [...], dat hij heeft achtergelaten in het herkomstland, alwaar ook zijn moeder en 2 broers verblijven (asiel relaas dd. 1B.12.2009). Zijn vrouw heeft nog een zus in het herkomstland (asielrelaas dd. 07.062010).

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "III. Nopens de gegrondheid," waaronder de duur van' het legale verblijf samenhangend met de asielprocedure én/of met de medische regularisatieprocedure, de Nederlandse taalkennis, de scholing van de zoon, de werkwiligheid van verzoekster, hun grote vrienden- en kennissenkring en hun voorbeeldige persoonlijkheid, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde".

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad werpt ambtshalve op dat het beroep onontvankelijk is voor zover het werd ingediend door de eerste verzoekende partij, aangezien uit een schrijven van de verwerende partij van 4 september 2014 blijkt dat zij vrijwillig is vertrokken naar haar land van herkomst op 17 juni 2014.

Het belang van eerste verzoekende partij bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet bestaat erin haar verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Aangezien zij niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan zij geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep. De Raad wijst erop dat een vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst aan te vragen, deze aanvraag in principe overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Nu zij zich opnieuw in haar land van herkomst bevindt, belet niets dat de eerste verzoekende partij, indien zij nog steeds de intentie zou hebben een machtiging tot verblijf aan te vragen, deze aanvraag volgens de gewone procedure overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet indient, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, kan de eerste verzoekende partij dan ook geen nut of voordeel opleveren, daar zij zich niet meer in het Rijk bevindt en in het buitenland indien gewenst een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen. Aan het voormelde kan het betoog ter terechtzitting van de eerste verzoekende partij dat zij zich op het vlak van het belang bij het beroep gedraagt naar de wijsheid van de Raad, geen afbreuk doen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het ingediend werd door de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster)

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, "*Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending art. 3 EVRM*".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid*
- *de procedure art. 9 TER VW werd ondertussen afgewezen als ongegrond*

- de asielprocedures en de procedure medische regularisatie waren niet onredelijk lang en geven geen verblijfsrecht
- de verschillende ingeroepen elementen van verregaande integratie niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.
- geen schending van art. 8 EVRM is bewezen
- ook de overige elementen niet kunnen aanvaard worden

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden aangezien er geen lopende art. 9 TER VW meer is.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van meer dan 4 jaar met schoolgaande kinderen ten laste.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat aangenomen dient te worden dat bepaalde termijnen een vermoeden van onmogelijkheid tot terugkeer en medegaand een vermoeden van ontvankelijkheid van de vordering dienen tot gevolg te hebben.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte verzoekers een veeg uit de pan gaat geven alsof het hen niet in dank kan afgenomen worden dat zij zouden geprobeerd hebben de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen.

Dat het evenwel enkel en alleen aan de Belgische overheid te wijten is dat de aanvraag art. 9 TER VW pas na jaren definitief ten gronde werd beoordeeld, en verzoekers daardoor al die tijd in onzekerheid dienden te leven.

Dat in dit verband dient vastgesteld te worden dat voor wat betreft de nieuwe aanvragen tot regularisatie, deze nu wel - in tegenstelling tot vroeger - binnen redelijke termijn worden afgehandeld.

Dat enkel en alleen de Belgische overheid oorzaak is van het feit dat de procedure medische regularisatie jaren heeft geduurd, en verzoekers aldan ook over legaal verblijf beschikten.

Dat het anderzijds verzoekers niet ten kwade kan geduid worden dat zij de beschikbare tijd nuttig gebruikt hebben om zich te integreren.

Dat dit trouwens ook steeds als doelstelling aan hen is vooropgesteld, weze zich te integreren in de Belgische maatschappij en het hen nu niet ten kwade kan geduid worden dat zij de richtlijnen terzake hebben nageleefd.

Het gaat dus niet op te gaan stellen alsof verzoekers de Belgische overheid voor voldongen feiten hebben geplaatst, terwijl de werkelijkheid erin bestaat dat verzoekers voor voldongen feiten werden geplaatst, zij dienden enerzijds jaren te wachten achter een beslissing en hadden ondertussen legaal verblijf, zij dienden anderzijds zich te integreren, aangezien dit anders als een negatief element, een element van onwil en ondankbaarheid zou beschouwd worden.

Verzoekers hebben en hadden geen probleem om zich te integreren, doch het stoot tegen de borst dat nu beweerd wordt dat zij dit enkel zouden gedaan hebben om het één en ander te gaan gebruiken/misbruiken naderhand.

Dergelijke blote bewering is niet enkel niet bewezen, ze is manifest onjuist en toont in de eerste plaats de houding van onredelijkheid in hoofde van verwerende partij aan".

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij stelt op afdoende wijze en in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en met de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak: *“De elementen van integratie behoren dan ook tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009 , nr. 198.769) en worden derhalve in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde”* en *“De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel “III. Nopens de gegrondheid,” waaronder de duur van' het legale verblijf samenhangend met de asielprocedure én/of met de medische regularisatieprocedure, de Nederlandse taalkennis, de scholing van de zoon, de werkwiligheid van verzoekster, hun grote vrienden- en kennissenkring en hun voorbeeldige persoonlijkheid, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.”*

3.6. Verzoeksters overtuiging dat er wel degelijk de mogelijkheid moet zijn om de aanvraag in België in te dienen en dat de vele jaren verblijf en haar integratie alhier *“zomaar aan de kant [worden] geschoven”*, volstaat niet om aan te tonen dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de aangebrachte elementen kennelijk onredelijk is of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voorts kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar criteria die verwerende partij hanteert *“in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde”* aangezien de bestreden beslissing verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaart. Evenmin kan ze dienstig voorhouden dat ze voldoet *“aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van meer dan 4 jaar met schoolgaande kinderen ten laste”*. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat immers noch inhoudelijke criteria voor de ontvankelijkheid van de aanvraag noch inhoudelijke criteria voor de gegrondheid ervan. Voor zover verzoekster met haar betoog bedoelt te verwijzen naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster kan niet dienstig naar een vernietigde instructie verwijzen. Voor zover verzoekster er zich in wil over beklagen dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad op te merken dat hieruit geen rechtsmiddel kan worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.7. Verzoekster is van oordeel dat *“bepaalde termijnen een vermoeden van onmogelijkheid tot terugkeer en medegaand een vermoeden van ontvankelijkheid van de vordering dienen tot gevolg te hebben”*. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoekster doelt op een bepaalde verblijfstermijn in België, dient de Raad op te merken dat verzoeksters verzuchtingen geen steun vinden in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.8. Voorts vindt verzoekster dat zij *“een veeg uit de pan”* krijgt van verwerende partij, en dat het haar niet in dank wordt afgenomen dat zij *“zouden geprobeerd hebben de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen”*. Deze overweging in de bestreden beslissing kan worden beschouwd als een overtollig motief. Kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft aangaande de aangehaalde integratie en het legale verblijf in het kader van de asielprocedure en de procedure die opgestart werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op afdoende wijze en in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geantwoord, *“De aangehaalde elementen van integratie, waaronder het duurzame leven dat ze hier in België opgebouwd hebben, met tal van sociale en zakelijke relaties met Belgen, de toekomstperspectieven alhier, hun sociaal en economisch welzijn in de zin van art 8 EVRM, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, daar deze elementen de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken. De elementen van integratie behoren dan ook tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december, nr. 198.769) en worden derhalve in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde “ en “ Het is correct te stellen dat de verzoekers op wettelijke wijze verbleven tot op heden, aanvankelijk in het kader van hun asielaanvraag en vervolgens in dat van hun 9 ter -, procedure, doch werden zij op geen enkel moment van hun verblijf in het Rijk gemachtigd tot verblijf. Inmiddels werd eveneens het regularisatie verzoek op basis van art 9 ter wegens medische redenen, afgesloten door een negatieve beslissing. De betrokkenen kunnen zich dus op géen enkel recht op verblijf in het Rijk beroepen als reden om hun aanvraag in België in te dienen. De duur van een regularisatieprocedure op grond van art. 9 ter vormt geen regularisatiecriterium”, alsook “ De duur van een regularisatieprocedure op grond van art. 9 ter vormt geen regularisatiecriterium. (...) Uit langdurig precair verblijf onderr attest van immatriculatie kunnen geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand.”*

3.9. De beoordeling ten gronde van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen is een complexe procedure waarbij de ambtenaar-geneesheer wordt ingeschakeld en verzoekster kan niet dienstig redeneren dat het de schuld is van de Belgische overheid dat de procedure tot medische regularisatie lang geduurd heeft of op vage wijze voorhouden dat de nieuwe medische regularisatie-aanvragen wel binnen redelijke termijn worden afgehandeld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.10. In een tweede middel werpt verzoekster op, *“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog

minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Dat verzoekers nu juist niet terugkunnen naar hun land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kunnen indienen in het land van herkomst.

Dat bovendien de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekers terug naar hun land van herkomst zouden zijn gegaan, zij nooit enig visum zullen kunnen bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat de motivering die onmogelijke procedures gaat eisen dan ook geenszins afdoen -de is en dient afgewezen te worden”.

3.11. Waar verzoekster naast de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, de schending opwerpt van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van verzoekster te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissing, andere dan de voormelde beginselen.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.12. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.13. Waar verzoekster opwerpt dat “*het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève [...] niets afdoet van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing*”, dient de Raad op te merken dat dit ook niet betwist wordt in de bestreden beslissing. De aangevoerde buitengewone omstandigheden werden beoordeeld en uit niets blijkt dat het gegeven dat verzoeksters asielaanvraag werd verworpen, op zich aanleiding geeft tot de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Een afgewezen asielzoeker dient echter, net zoals elke andere vreemdeling, buitengewone omstandigheden aan te tonen die maken dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet vanuit het buitenland kon worden ingediend. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat elke aangevoerde buitengewone omstandigheid op haar merites werd beoordeeld. Verzoekster laat na te concretiseren met welke aangevoerde omstandigheid er geen rekening werd gehouden. Het blote betoog van verzoekster dat ze niet terug kan naar haar land van oorsprong en dat ze daardoor geen aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen in het buitenland alsook haar onbegrip voor de stelling van de verwerende partij dat zij in het buitenland een aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen en haar overtuiging dat ze vanuit het buitenland nooit een visum kan vastkrijgen, kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het tweede middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3.14. In een derde middel werpt verzoekster op, “*Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een langdurig legaal verblijf geweest eerst in het kader van de asielprocedure naderhand in het kader van de ontvankelijke art. 9 TER VW. Nog later is er dan een beroepsprocedure art. 9 TER VW ingeleid, dewelke tot op heden nog lopende is en was er de procedure art. 9 BIS VW. Het is enkel door de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten dat er nu geen legaal verblijf meer zou zijn.

- de kinderen genieten onderwijs in België

- de verzoekers zijn totaal verankerd

- er is sprake van langdurig verblijf met meer dan 4 jaar procedure asiel & medische regularisatie

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren, het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”.

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekers gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het zodoende maar normaal is dat verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België kunnen indienen.

Verzoekers verwijzen naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor is zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Verzoekers hebben verschillende stukken voorgelegd betreffende de door hen gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet.

Het staat vast dat als verzoekers thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van verzoeker. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS Vreemdelingenwet”.

3.15. Waar verzoekster opnieuw naast de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, de schending opwerpt van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 3.11.

Met haar theoretisch betoog inzake de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wanneer de verwerende partij elementen van integratie beschouwt als argumenten die de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging betreffen.

Waar verzoekster verwijst naar het Kinderrechtenverdrag, dient de Raad vast te stellen dat zij in onderhavig beroep uitsluitend in eigen naam optreedt en niet in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar kind, zodat zij niet dienstig kan verwijzen naar de belangen van haar kind. Alleszins wordt geen schending aangetoond van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag door de eenvoudige stelling van verzoekster dat de belangen van *“de kinderen” geenszins gebaat zijn met een terugkeer naar Rusland om aldaar een aanvraag in te dienen of dat zij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling bij een gedwongen terugkeer*, nog daargelaten de vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft en de bestreden beslissing geen gedwongen terugkeer inhoudt.

Waar verzoekster in de uiteenzetting van haar middel verwijst naar de artikelen 3 en 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat zij nalaat in concreto uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing deze bepalingen schendt zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Waar verzoekster opwerpt dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland *“gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk”* is en *“het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen”* tot gevolg zou hebben, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster hiervan geen gewag maakte in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekster kan niet voor het eerst dergelijke omstandigheden aanvoeren in haar verzoekschrift en verwachten dat de Raad deze in de plaats van verwerende partij gaat beoordelen. Ten overvloede, niets verhindert verzoekster om de argumenten in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag in te roepen in haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland zodat ze indien ze aldaar de machtiging verkrijgt, zij haar verblijf in België op reguliere wijze kan verder zetten. Een langdurig precair verblijf kan niet als fait accompli gelden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een *“continuering van het verblijf”* alhier te bewerkstelligen. De Raad ziet niet in waarom bij een machtiging tot verblijf toegekend vanuit het buitenland, *“Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie [...] van voren af aan opnieuw [zou] moeten beginnen”* en verzoekster verduidelijkt dit ook niet.

Voor het overige wijst verzoeksters betoog op onbegrip voor de bestreden beslissing en de overtuiging dat deze beslissing haar gezin ontwricht, maar dit maakt niet dat de gedane beoordeling van de ingeroepen elementen strijdig is met de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur of strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.16. In een vierde middel werpt verzoekster op, *“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ART. 9 TER Vreemdelingenwet. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“In Tsjetsjenië en naburige republieken komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan de mededeling dat verzoekers hun aanvraag in het land van herkomst kunnen indienen en er geen buitengewone omstandigheden zijn die dit onmogelijk zouden maken, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land worden teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Het schendt bovendien art. 3 EVRM en art. 9 TER VW dat er in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoeker, dewelke hier in België behandeld en begeleid wordt en alsdusdanig (sic)”

3.17. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekster niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag worden besloten dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist.

3.18. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing zijn op een zuiver administratieve beslissingsprocedure zoals de procedure inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin verzoekster de mogelijkheid heeft gehad alle elementen en stukken aan te brengen die zij wenselijk acht en verzoekster kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen.

3.19. Waar de schending opgeworpen wordt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in het betoog verwezen wordt naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet dient de Raad op te merken dat dit juridische grondslag mist aangezien de bestreden beslissing geen toepassing vormt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en geen verwijderingsmaatregel vormt.

3.20. Verzoekster voert een uitgebreid betoog over Tsjetsjenië maar met haar bloot betoog, dat niet ondersteund wordt door enig begin van bewijs, kan zij geen afbreuk doen aan het feit dat de gevoerde asielpcedure, waaraan in de bestreden beslissing herinnerd wordt, op niets is uitgedraaid. Er kan van verwerende partij dan ook niet worden verwacht dat zij een onderzoek doet naar de situatie in Tsjetsjenië. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel zodat een schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is en daaromtrent evenmin dient te worden gemotiveerd. Voor wat betreft de aangehaalde medische toestand van eerste verzoekende partij die behandeling vergt in België, kan dit argument niet dienstig worden aangevoerd, aangezien eerste verzoekende partij vrijwillig vertrokken is naar haar land van herkomst (cf. punt 2). Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat in de bestreden beslissing aangaande de medische procedure gesteld wordt, *“Dit argument kan op heden echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het bedoelde regularisatie-verzoek inmiddels werd afgesloten met een ongegronde beslissing dd. 30.10.2013, betekend dd. 19.12.2013.”*

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA